

OPROŠTAJ OD FRA JURE ŠALIĆA

Draga braćo i sestre pokojnog fra Jure!
Mnogopoštovani oče provincijale!
Braćo svećenici, osobito braćo franjevci Bosne Srebrene!
Poštovane časne sestre!
Braćo i sestre u Isusu Kristu!

Evo upravo pred blagdan Isusova rođenja opet nas je ovdje sabrala „sestrica smrt“, kako ju je upravo nježno zvao veliki sveti Franjo. Nešto je u posljednje vrijeme u našoj Banjolučkoj biskupiji zaredala: evo u zadnje dvije i pol godine već osmi svećenik-franjevac s područja Banjolučke biskupije od kojeg se opraštamo, a većinom su to bili ljudi, koji su još puno mogli dati Bogu i narodu. Došla je ta „sestrica“ ovaj put po vrijednog svećenika i redovnika iz reda bosanskih franjevac, člana ovog mučeničkog samostana na Dudiću, našega fra Juru Šalića. Ali kao vjernici uvjereni smo da nije došla uništiti ga, nego osloboditi. Oslobodila ga je od teške bolesti koja ga je pune tri godine razarala, a vjerujemo da ga je uvela u novi život, u život bez boli, tuge i patnje, u život Božji u punini.

Zato danas s pokojnikovim sestrama, braćom, rodbinom i prijateljima, ali i sa svom subraćom franjevcima na čelu s mnogopoštovanim provincijalom fra Mijom želimo podijeliti tugu zbog rastanka s ovim vrsnim svećenikom i redovnikom. Želim vas od srca izreći sućut u ime odsutnoga oca biskupa mons. Franje Komarice, koji se od pokojnika jučer oprostio sv. misom u Bihaću, ali i u ime svih svećenika, kao i u svoje osobno, te u ime cijele Banjolučke biskupije. S druge strane želimo u molitvi zahvaliti Bogu za ovoga čovjeka, za jedan primjeran svećenički i redovnički život, za jednog neumornog radnika na njivi Gospodnjoj, ali i za velikog zaljubljenika u slavnu prošlost ovih krajeva, posebno Katoličke crkve u njima, za koju je živio, radio, gorio i izgorio.

O ljubavi prema Božjem narodu, koji je neumorno privodio Bogu i hranio Božjom riječju i svetim sakramentima, najbolje bi mogli posvjedočiti župljani brojnih župa u kojima je djelovao: Breške, Tuzla, Bugojno i Lepenica u Vrhbosanskoj nadbiskupiji, te Petrićevac, Barlovci i Bihać u rodnoj mu Banjolučkoj biskupiji. Pamte ga i prognanici i izbjeglice u Vojniću i Tušiloviću kod Karlovca u Zagrebačkoj nadbiskupiji. Svećeniku je biti tamo gdje je njegov narod. I fra Juro je bio. Hvala Ti, dragi fra Juro, za to. U župi moga rođenja Barlovcima (neka mi se ne zamjeri što sam ovdje malo i osoban) djelovao je pokojni fra Juro najduže i to u najteže vrijeme, od 1985. do 1998. godine. A svi znate što je tamo sve morao proživjeti i doživjeti: gotovo posvemašnje uništenje jedne od najboljih župa u Krajini, uz 30-tak žrtava nedužnih vjernika-civila bez ratnih djelovanja, izgone, batinanje mladića na božićnoj misi i niz drugih zlodjela. Kad su njih ubijali i zlostavljali, patio si i Ti s njima, dragi fra Juro. Proživio si i Ti teške patnje, a doživio si ih i sa strane s koje to nije smjelo biti. Želim Ti reći da mi je žao zbog toga, ali želim Ti odati i priznanje što si bio do kraja vjeran pastir svoga stada.

O ljubavi pak prema prošlosti ovih krajeva, koji su i Tvoj zavičaj, govori niz od Tvojih pet knjiga: *Hod u vjeri*, *Sjeverozapadno od Banje Luke* (u dva izdanja), *Diljem zavičaja*, *S banjalučkih strana* i *Franjevci sjeverozapadne Bosne*, te više drugih znanstvenih i popularnih radova. Zvali su se ti krajevi svakako, od rimskih provincija do suvremenih entiteta (Bože, kako ružna riječ za tako lijep kraj!): i Panonijom i Slavonijom i Donjim Krajima i Turskom Hrvatskom i Bosnom i Hercegovinom i RS-om, ali uvijek su bili Tvoj i naš zavičaj kojega čestit čovjek ne

može ne voljeti. Hvala Ti, fra Juro, za svaki napisani redak. Bilo bi ih sigurno još puno da Te teška bolest nije raspela i prikovala uz bolesničku postelju, a onda i zaklopila Tvoje umorne oči. Ali u bolesti Te pratila brižna ljubav Tvoje subraće fra Ivice Matića, fra Stipe Raštegorca, Tvojih sestara, časnih sestara Klanjateljica Krvi Kristove, kao i svih onih koji su te s ljubavlju liječili, njegovali i tješili, bili Tvoji Šimuni Cirenci i Tvoje Veronike. Blagoslovljeni bili!

A sve si u životu radio bez galame i reklame, tiho poput sv. Franje, čiji si vjeran sin bio. I sve što si do tada učinio, potvrdio si strpljivim nošenjem križa teške bolesti posljednje tri godine svoga života i tako potvrdio da si pravi Isusov svećenik, uvijek Njemu na raspolaganju, što god On od Tebe zatražio. Tako si na trostruk način izvršio svoje poslanje. Iako nam se čini da te je Bog uzeo prerano, ipak smo svjesni da si Ti izvršio svoju misiju i da pred Boga nisi stupio praznih ruku. Vjerujemo da će već ovoga Božića Tvoja duša gledati Onoga koga si u životu tražio, drugima navješćivao, o komu si svjedočio i pisao, i s Njime trpio.

Znamo da se Bog u velikodušnosti ne da natkriliti. Zato smo sigurni da će Te, očišćena vatrom bolesti, ali još više vatrom Tvoje ljubavi prema Bogu i bližnjemu, na otvorenim vratima raja čekati raširene ruke nebeskoga Oca. U Njegovu zagrljaju počivaj u miru!

Petrićevac, 16. prosinca 2008.

Anto Orlovac, gen. vikar